

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Praze rozhodl v senátu složeném z předsedy Mgr. Ing. Petra Šuránka a soudců Mgr. Jana Čížka a JUDr. Davida Krysky ve věci

žalobkyně: **M. S.**
bytem X
zastoupena advokátem Mgr. Martinem Jelínkem
sídlem třída Karla IV. 1222/25A, Hradec Králové

proti

žalovanému: **Krajský úřad Středočeského kraje**
sídlem Zborovská 11, Praha 5

o **žalobě proti rozhodnutí žalovaného** ze dne 1. 3. 2018, č. j. 030192/2018/KUSK,

takto:

- I. **Žaloba se zamítá.**
- II. **Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.**

Odůvodnění:

Vymezení věci a obsah podání účastníků

1. Žalobkyně se žalobou podle části třetí, hlavy druhé, dílu prvního zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“) domáhá zrušení shora uvedeného rozhodnutí (dále jen „napadené rozhodnutí“), jímž žalovaný podle § 90 odst. 5 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „správní řád“)

zamítl odvolání žalobkyně a potvrdil rozhodnutí Městského úřadu K. (dále jen „správní orgán I. stupně“) ze dne 14. 12. 2017, č. j. MUKOLIN/OZPZ 134298/17-Ki (dále jen „prvostupňové rozhodnutí“). Prvostupňovým rozhodnutím správní orgán I. stupně uznal žalobkyni vinnou tím, že dne 22. 10. 2017 v 8:16 hod. v k. ú. K. neučinila opatření proti úniku svých 4 psů rasy husky, kteří následně unikli z pozemku a vnikli otvorem v drátěném oplocení na pozemek č. p. X v ulici P. V., kde zakousli slepice a tím vznikla škoda chovateli panu Z. K. (dále jen „poškozený“). Žalobkyně tímto svým jednáním podle správního orgánu I. stupně porušila § 4 odst. 1 písm. j) a k) zákona č. 246/1992 Sb., na ochranu zvířat proti týrání, ve znění účinném do 31. 10. 2017 (dále jen „zákon na ochranu zvířat“) a také § 13 odst. 1 téhož zákona, čímž spáchala přestupek z nedbalosti na úseku ochrany zvířat proti týrání podle § 27 odst. 1 písm. b) zákona na ochranu zvířat a dále přestupek z nedbalosti na úseku ochrany zvířat proti týrání podle § 27 odst. 2 písm. f) zákona na ochranu zvířat. Za toto jednání byla žalobkyni správním orgánem uložena pokuta podle § 27 odst. 12 písm. a) zákona na ochranu zvířat ve výši 1 000 Kč a dále povinnost uhradit náklady správního řízení ve výši 1 000 Kč.

2. Žalobkyně v žalobě namítá, že byl nesprávně a neúplně zjištěn skutkový stav, který byl následně nesprávně právně posouzen. Správní orgán I. stupně podle ní nesprávně zjistil počet psů, kteří vnikli na pozemek č. p. X v ulici X, stejně jako počet uhynulé drůbeže. Správní orgán I. stupně se dále nezabýval ani tím, kdo mohl otevřít postranní dveře haly, ze které psi utekli. Tyto dveře byly podle žalobkyně zajištěny dlouhým zahnutým hřebíkem, který vzhledem ke konstrukci haly psi nemohli sami vyrazit. Navíc hřebík neležel na zemi, ale byl položen na zeď, z čehož je tedy zřejmé, že psům někdo únik směrem k drůbeži umožnil. Přesto se správní orgán I. stupně i žalovaný spokojili pouze s tím, že vzhledem k útěku psů je zřejmé, že žalobkyně nesplnila povinnost chovatele své psy zabezpečit a učinit opatření proti jejich úniku, když označili zabezpečení dveří pouze hřebíkem za nedostatečné. Dne 21. 10. 2017 byla žalobkyně se svými psy, s výjimkou dvou fen, na mezinárodní výstavě, ze které se vrátila 22. 10. 2017 ve dvě hodiny ráno. Feny byly při jejich návratu v hale, kam umístila i zbylé psy, a šla spát. Vzhledem k výše uvedenému žalobkyně namítá nedostatek zavinění z její strany ve vztahu k porušení čl. 39 Listiny základních práv a svobod a navrhuje, aby bylo rozhodnutí žalovaného zrušeno a věc byla vrácena k novému projednání. Žalobkyně dále namítá podjatost přestupkové komise správního orgánu I. stupně, neboť poškozený je členem Rady města K..
3. Žalovaný ve vyjádření k žalobě uvedl, že žalobkyně zmiňuje v podstatě dva žalobní body, a to podjatost přestupkové komise správního orgánu I. stupně a nesprávně a neúplné zjištění skutkového stavu a s tím spojené nesprávné právní posouzení věci. K první námitce podotkl, že nebyla ve správním řízení uplatněna. Kromě toho není zcela na místě, protože žalovaný prvostupňové rozhodnutí v rozsahu odvolacích důvodů přezkoumal řádně a neshledal žádný rozpor s právními předpisy. K druhé žalobní námitce žalovaný uvedl, že počet útočících psů ani počet zakousnutých slepic neměl žádný vliv na správnost a výsledek správního řízení. Stejně tak nemá podle žalovaného na řízení vliv ani to, že v minulosti psi nikdy neutekli, neboť řízení se týkalo incidentu ze dne 22. 10. 2017. Podle žalovaného bylo jednoznačně prokázáno, že k týrání slepic došlo, a to psy patřícími žalobkyni, kteří utekli mimo své chovatelské prostředí. Žalovaný také zdůraznil, že podle jeho názoru není dostatečným zajištěním proti úniku takto velkých psů ohnutý hřebík. Naopak za dostatečné by se zřejmě dalo považovat zajištění zámkem. Žalobkyně proto tím, že neučinila dostatečná opatření zamezující úniku psů, porušila z nedbalosti svoji povinnost danou jí zákonem na ochranu zvířat. Tento závěr podle žalovaného ob stojí

i za situace, kdy správní orgán I. stupně nevyloučil, že hřebík mohl být odstraněn třetí osobou. Žalovaný tedy uzavřel, že správní orgán se s otázkou viny a naplnění skutkové podstaty přestupku vypořádal dostatečně a nedošlo k porušení čl. 39 Listiny základních práv a svobod, a z tohoto důvodu navrhl žalobu jako nedůvodnou zamítnout.

4. Ve své replice žalobkyně opětovně zdůraznila, že se správní orgán dostatečně nezabýval tím, kdo mohl otevřít postranní dveře, kterými psi unikli, a to především v souvislosti s tím, jak k tomu mohlo dojít, když hřebík nebyl nalezen na zemi, jak by se dalo očekávat, pokud by ho vyrazili psi, ale na zídce. Podle žalobkyně hřebík takto sloužil mnoho let a nikdy s tím nebyl problém, psi na dveře podle žalobkyně ani neskáču. Podle žalobkyně tak nelze dovodit její odpovědnost, a proto by v duchu zásady *in dubio pro reo* neměla být uznána vinnou za způsobení útěku psů. K námitce podjatosti žalobkyně doplnila, že poškozený není členem Rady města K., ale je blízkým přítelem starosty města K. a angažuje se v komunálních volbách. Navíc lze pochybovat také o rozhodovací praxi přestupkové komise správního orgánu I. stupně, jejíž rozhodnutí bylo v minulosti již minimálně jednou pro nezákonnost zrušeno a vráceno.
5. Při jednání strany setrvaly na svých procesních stanoviscích. Žalobkyně poukázala zejména na to, že otázka, jak se hřebík zamezující útěku psů ocitl na zídce, nebyla zjišťována. Správní orgány se nezabývaly tím, zda se nejednalo o úmysl třetí osoby žalobkyni poškodit. Nebylo prokázáno, že svou povinnost skutečně zanedbala ona a že nikdo jiný hřebík nevytáhl. Pokud o těchto otázkách existují pochybnosti, je třeba věc posoudit ve prospěch žalobkyně. Žalobkyně je certifikovanou osobou k výcviku a tréninku psů husky, přičemž pokud bude uznána vinnou z přestupku podle zákona o ochraně zvířat, o certifikát přijde. Žalovaný v reakci na to uvedl, že žalobkyně byla shledána vinnou z nedbalosti, tj. nezabezpečila psy takovým způsobem, aby se nemohli uvolnit, přičemž tak mohla učinit i třetí osoba; ohnutý hřebík není dostatečné zabezpečení.

Splnění procesních podmínek a rozsah soudního přezkumu

6. Soud ověřil, že žaloba byla podána včas a osobou k tomu oprávněnou, po vyčerpání řádných opravných prostředků a splňuje všechny formální náležitosti na ni kladené. Soud vycházel při přezkumu napadeného rozhodnutí ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době jeho vydání (§ 75 odst. 1 s. ř. s.). Napadené rozhodnutí přezkoumal v mezích uplatněných žalobních bodů, kterými je vázán (§ 75 odst. 2 s. ř. s.). Vady, k nimž by byl povinen přihlídnout z moci úřední, soud neshledal.

Skutková zjištění vycházející z obsahu správního spisu

7. Ze správního spisu soud zjistil, že správní orgán I. stupně obdržel od orgánu Policie České republiky dne 23. 10. 2017 oznámení o podezření z přestupku žalobkyně, které obsahovalo informace týkající se přestupku na úseku ochrany zvířat proti týrání podle § 27 odst. 2 písm. f) zákona na ochranu zvířat spáchaného dne 22. 10. 2017 kolem 8:16 hod tím, že na pozemku domu poškozeného č. p. X v ulici P. V. v K. běhala smečka asi 4-5 psů rasy husky, kteří se na sousední pozemek dostali otvorem v drátěném oplocení, který si zjednali z pozemku domu č. p. X a zakousli 12 ks slepic. Když se hlídka dostavila na místo, psi se stále nacházeli na pozemku poškozeného. Šetřením bylo zjištěno, že jejich majitelkou je žalobkyně, která se na místo dostavila a psy si přivolala zpět na svůj pozemek, kam prolezli otvorem v oplocení. Žalobkyně k věci uvedla, že psi byli po jejich příjezdu ve 2:00 hod. ráno umístěni do haly, která byla uzavřena. V minulosti se nikdy nestalo, že by psi utekli a

nemyslí si, že by si sami mohli otevřít dveře, neboť ty byly zajištěny ohnutým hřebíkem. Žalobkyně přislíbila provést opravu plotu a nahradit poškozenému škodu.

8. Správní orgán I. stupně požádal Krajskou veterinární správu Státní veterinární správy pro Středočeský kraj (dále jen „Krajská veterinární správa“) o vypracování odborného vyjádření ve smyslu § 22 odst. 1 písm. f) zákona na ochranu zvířat. Krajská veterinární správa ve vyjádření ze dne 31. 11. 2017 uvedla, že pokud bude prokázáno, že žalobkyně neučinila veškerá opatření k zabránění úniku svých psů z pozemku, na kterém jsou chováni, a ti napadli jiná zvířata, došlo k porušení § 13 odst. 1 zákona na ochranu zvířat a zároveň vznikla situace, kdy zvířata byla chována tak, že si mohla způsobit utrpení, tedy týrána ve smyslu § 4 odst. 1 písm. k) zákona na ochranu zvířat, přičemž napadené slepice byly bezdůvodně vystaveny nepřiměřenému působení stresových vlivů biologické, fyzikální nebo chemické povahy, tedy týrány ve smyslu § 4 odst. 1 písm. j) zákona na ochranu zvířat. Vzhledem k tomu, že u psů přetrvává silný lovecký a teritoriální pud, chovatelé musí mít své psy neustále pod kontrolou. Jako únik zvířete je tedy třeba postihovat případy vzdálení se zvířete ze sféry ovladatelnosti zvířete jeho chovatelem, takže chovatel není schopen své zvíře ovládat a určit jeho chování. Krajská veterinární správa ve svém vyjádření odkázala také na důležitý vztah k ochraně zvířat v čl. 11 Listiny základních práv a svobod.
9. Správní orgán I. stupně doručením opatření ze dne 8. 11. 2017, č. j. MUKOLIN/OZPZ 122742/17-Ki, žalobkyni dne 10. 11. 2017 zahájil řízení o přestupku. Tímto opatřením zároveň předvolal žalobkyni k ústnímu jednání. Žalobkyně při něm uvedla, že nechápe, jak se psi mohli dne 22. 10. 2017 dostat z haly. Unikli bočními dveřmi, které se téměř nepoužívají a dnes jsou již namísto ohnutého hřebíku opatřeny zámkem. Hřebík byl po incidentu položený na zídce, nikoliv spadlý na zemi. Poté, co přišla hlídka policie, si psy ze sousedního pozemku zajistila.
10. Předvolán byl také poškozený jako svědek, který mj. uvedl, že psy rasy husky viděli za plotem pobíhat již v noci, a tedy žalobkyně si je vůbec nezkontrolovala. Ráno dne 22. 10. 2017 šli se synem krmit slepice, když proti nim vyběhli dva psi a začali na ně skákat. Svědek spolu s přáteli zahnal psy hráběmi a lopatou a poté zavolali policii. Asi v devět hodin byla dohledána žalobkyně, která si se svým přítelem psy skrz plot, který byl předtím psy rozerván, zavolala.
11. Správní orgán I. stupně rozhodl prvostupňovým rozhodnutím tak, jak je uvedeno v bodu 1 odůvodnění tohoto rozsudku. V odůvodnění uvedl, že má za zjištěné a dostatečně prokázané, že žalobkyně nedostatečně zabezpečila své psy, kteří unikli z pozemku, kde jsou chováni, a vnikli otvorem v drátěném plotě na pozemek domu č. p. X v ulici P. V., kde zakousli slepice. Pokud tedy chovatel nezabezpečí zvíře proti úniku a toto zvíře zraní jiné zvíře, chovatel nezabránil svému zvířeti, aby poškodilo zákonem chráněné zájmy, a tedy z nedbalosti svým zvířetem spáchal přestupek. Podle správního orgánu I. stupně zároveň to, že zvíře unikne, může být spojeno i s utrpením a traumatem tohoto zvířete. Správní orgán I. stupně v neposlední řadě připustil, že k úniku psů došlo pravděpodobně vinou cizí osoby, která boční dveře zajištěné ohnutým hřebíkem otevřela, což ostatně zohlednil i při stanovení výše ukládané pokuty.
12. Proti rozhodnutí správního orgánu I. stupně podala žalobkyně odvolání, ve kterém namítala, že psi byli dostatečně zabezpečeni v částečně kryté hale, která je zároveň oplocená a ze které se svévolně nemohli dostat. Vzhledem k návratu žalobkyně a jejího

přítele až kolem 2:00 hod. ráno se jejich psi v té době nemohli pohybovat venku. Žalobkyně upozorňovala na nesrovnalosti v počtu usmrčených slepic a počtu psů na pozemku a dále uvedla, že může existovat kamerový záznam celé události, jelikož pozemek poškozeného je monitorován. Podle žalobkyně je sice pravdou, že psi na pozemku byli, ale je s podivem, že stejně jako slepice nebyli vůbec potřísněni krví.

13. Napadeným rozhodnutím žalovaný odvolání žalobkyně zamítl a prvostupňové rozhodnutí potvrdil. Žalovaný se zcela ztotožnil se závěry správního orgánu I. stupně. Uvedl, že ze spisové dokumentace jednoznačně vyplývá, že žalobkyně svým jednáním naplnila všechny znaky skutkové podstaty přestupku na úseku ochrany zvířat proti týrání podle § 27 odst. 2 písm. f) zákona na ochranu zvířat, a to tím, že neučinila dostatečná opatření proti úniku psů. Ze svědeckých výpovědí, stejně jako z výpovědi žalobkyně, je zřejmé, že psi ze svého chovatelského prostředí unikli. Na naplnění takto popsané skutkové podstaty nic nemění ani to, že žalobkyni není jasné, jakým způsobem mohli psi z haly, která byla zajištěna ohnutým hřebíkem, uniknout. Zároveň žalovaný prvostupňové rozhodnutí potvrdil i v části, ve které správní orgán došel na základě stanoviska Krajské veterinární správy k závěru, že z chovatelského prostředí uniklá skupina psů utýrala ve smyslu § 4 odst. 1 písm. j) a k) napadené slepice, čímž žalobkyně spáchala také přestupek podle § 27 odst. 1 písm. b) zákona na ochranu zvířat.

Posouzení žaloby soudem

14. Žalobkyně v první řadě namítá podjatost členů přestupkové komise správního orgánu I. stupně, neboť jak uvedla v žalobě, mají mnohaleté konflikty s poškozeným, který má být členem Rady města K.. Toto tvrzení následně žalobkyně uvedla na pravou míru v replice, v níž se opravila, že poškozený se angažuje v komunálních volbách a je přítelem starosty města K.. Dále v replice žalobkyně argumentovala tím, že odvolací orgán správnímu orgánu I. stupně minimálně jedno rozhodnutí vrátil a zrušil, z čehož má být zřejmé, že práce přestupkové komise není řádná. Ačkoliv žalobkyně námitku podjatosti vznesla poprvé až v žalobě, zatímco v řízení před správními orgány ji neuplatnila, musí se soud takovou námitkou zabývat (srov. např. usnesení rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 26. 8. 2008, č. j. 7 Afs 54/2007-62).
15. Podle § 14 odst. 1 správního řádu každá osoba bezprostředně se podílející na výkonu pravomoci správního orgánu, o níž lze důvodně předpokládat, že má s ohledem na svůj poměr k věci, k účastníkům řízení nebo jejich zástupcům takový zájem na výsledku řízení, pro nějž lze pochybovat o její nepodjatosti, je vyloučena ze všech úkonů v řízení, při jejichž provádění by mohla výsledek řízení ovlivnit.
16. Žalobkyně nemohla být se svou námitkou podjatosti úředních osob úspěšná, neboť se omezila pouze na obecné tvrzení (které navíc ničím nedokládá) o vztahu poškozeného k orgánům města. Takto formulovaná námitka podjatosti však závěr o vyloučení úředních osob, a tedy o vadě správního řízení před správním orgánem I. stupně nemůže odůvodňovat. Například z judikatury Ústavního soudu vyplývá, že „[p]oměrem vyloučené osoby k věci musí mít tedy zcela konkrétní podobu a osobní charakter, aby mohl být dostatečně pádným důvodem, podmiňujícím vznik pochybnosti o schopnosti [...] nestranně přistupovat k věci a k úkonům jí se týkajícím“ (usnesení Ústavního soudu ze dne 26. 7. 2012, sp. zn. III. ÚS 187/10). Tvrzení žalobkyně za takové důvody považovat nelze. Kromě toho žalobkyně vztahuje svou námitku k podjatosti členů „přestupkové komise“. V projednávané věci však nerozhodovala komise pro projednávání přestupků jako zvláštní orgán obce zřizovaný

starostou [§ 61 zákona č. 250/2016 Sb., o odpovědnosti za přestupky a řízení o nich (dále jen „zákon o odpovědnosti za přestupky“)], nýbrž správní orgán I. stupně jako obecní úřad obce s rozšířenou působností, který je také k projednávání přestupků na úseku ochrany zvířat proti týrání příslušný (srov. § 28 odst. 2 zákona na ochranu zvířat). Rozhodoval tak zcela jiný orgán města K., než ten, o jehož členech žalobkyně tvrdí, že jsou podjatí.

17. Ohledně žalobkyní namítané špatné rozhodovací praxe přestupkové komise, v souvislosti s tím, že v minulosti mělo alespoň jednou dojít k tomu, že její rozhodnutí bylo pro nezákonnost odvolacím orgánem zrušeno a vráceno, soud konstatuje, že se jedná o běžnou praxi mezi prvostupňovou a odvolací instancí. Tento omezený údaj nic nevypovídá o kvalitě ani postupech při rozhodování přestupkové komise, a už vůbec ne o podjatosti jejích úředních osob. Tím spíše nic nevypovídá o úředních osobách správního orgánu I. stupně. Námitka je proto nedůvodná.
18. Jako druhý žalobní bod žalobkyně namítá nedostatečná skutková zjištění a nesprávné právní posouzení.
19. Podle § 4 odst. 1 písm. j) a k) zákona na ochranu zvířat se za týrání považuje vyvolávat bezdůvodně nepřiměřené působení stresových vlivů biologické, fyzikální nebo chemické povahy nebo chovat zvířata v nevhodných podmínkách nebo tak, aby si sama nebo vzájemně způsobovala utrpení.
20. Podle § 13 odst. 1 věty první zákona na ochranu zvířat je každý povinen zabezpečit zvířeti v zájmovém chovu přiměřené podmínky pro zachování jeho fyziologických funkcí a zajištění jeho biologických potřeb tak, aby nedocházelo k bolesti, utrpení nebo poškození zdraví zvířete, a učinit opatření proti úniku zvířat.
21. Podle § 27 odst. 2 písm. f) zákona na ochranu zvířat se fyzická osoba jako chovatel dopustí přestupku tím, že neučiní opatření proti úniku zvířat podle § 13 odst. 1.
22. Podle § 27 odst. 1 písm. b) zákona na ochranu zvířat se fyzická osoba dopustí přestupku tím, že týrá zvíře nebo utýrá zvíře.
23. S ohledem na zjištěný skutkový stav se soud ztotožnil s názorem správního orgánu I. stupně i žalovaného, kteří dospěli k závěru, že žalobkyně jako dlouhodobá a zkušená chovatelka velkých psů rasy husky si měla být vědoma, jak důkladně má tyto psy zajistit proti úniku. Je sice pravdou, že zákon na ochranu zvířat únik přímo nedefinuje, ale za únik lze v takovém případě považovat primárně to, že se zvířata vzdálí ze sféry ovladatelnosti jejich chovatele, z čehož je tedy zřejmé, že chovatel není schopen své zvíře ovládat a určovat jeho chování (srov. stanovisko Ministerstva zemědělství ze dne 4. 1. 2010, dostupné na http://eagri.cz/public/web/file/39672/Vyjadre_ni_unik_po_novele_291_2009.pdf). Podstatné tedy je, že v případě úniku zvířete není chovatel přítomen v blízkosti zvířete, a zvíře tak není pod jeho kontrolou a dohledem. Vzhledem k tomu, že se v daném případě psi dostali z haly a přes plot, tedy ze svého chovatelského prostředí na sousední pozemek, a to zcela bez vědomí žalobkyně, což vystavilo v nebezpečí nejen je, ale především slepice na sousedním pozemku, lze tuto skutečnost jednoznačně posoudit jako jejich únik.
24. Je sice pravdou, že je na chovateli, jakým stupněm zabezpečení zabrání tomu, aby zvíře z jeho sféry ovladatelnosti neuniklo, nicméně toto zabezpečení musí být vzhledem ke všem skutečnostem, které lze za běžných okolností předvídat, dostatečné. Ustanovení § 13 odst. 1 zákona na ochranu zvířat přitom nestanoví, o jaká opatření se má jednat. Podle soudu je

třeba je vyložit tak, že takové opatření musí být přiměřené situaci, ve které se konkrétní chované zvíře nachází. Přiměřenost tohoto opatření se vztahuje na takové okolnosti, jako je například místo, v němž je zvíře chováno. Na druhou stranu nelze dovozovat neúčinnost zabezpečení jen z toho, že bylo prolomeno, ale musí být prokázáno, že bylo za běžných okolností nefunkční a že existovala potřeba důmyslnějšího zabezpečení.

25. Soud připouští, že pokud by psi žalobkyně byli uzavřeni v místě, kam by neměl přístup nikdo jiný než žalobkyně jako chovatelka, osoby pod její kontrolou a další osoby s dostatečnou rozumovou a mravní vyspělostí, a naopak by se tam nepohybovaly žádné třetí osoby, tak by zahnutý hřebík, který je zachycen na fotografiích obsažených ve správním spisu, představoval dostatečné a přiměřené opatření proti úniku psů. O tomto hřebíku totiž soud nepochybuje, že byl způsobilý zabránit psům žalobkyně, aby oni sami zevnitř halu, v níž byli umístěni, otevřeli. Závěr o dostatečnosti použitého opatření však neplatí v situaci, kdy rozumný chovatel může předpokládat, že se v daném místě budou pohybovat třetí osoby, nad kterými chovatel nemá kontrolu nebo u nichž nemůže spoléhat na to, že nebudou otevírat či neponechají bez dozoru otevřenou halu, v níž jsou chováni psi (například v místě se vyskytující sociálně nepřizpůsobivé osoby nebo případ frekventovaného pohybu osob chovateli zcela neznámých), nebo osoby s nedostatečnou rozumovou a mravní vyspělostí (například děti ze sousedství nebo jiné děti pobývající v areálu). Soud přitom stejně jako žalovaný za daných okolností nepovažuje zajištění dveří ohnutým hřebíkem, který ve veřejnosti přístupném prostoru může kdokoliv vytáhnout, za dostatečné. K tomuto názoru soud vede především skutečnost, že v areálu, v němž jsou psi chováni, se nachází ubytovna a několik dalších podniků. Žalobkyně jako rozumná chovatelka proto měla předpokládat, že se po areálu mohou pohybovat cizí osoby, které mohou psy bez jejího vědomí z haly vypustit. Dveře byly nadto jedinou překážkou, která psy od sousedního pozemku poškozeného dělila, neboť hypotetický druhý stupeň zabezpečení tvořený oplocením kolem haly, zjevně nebyl odolný natolik, aby zabránil psům ho překonat, a dostat se tak na sousední pozemek. Toto je zřejmé z fotografií pořízených na místě policejním orgánem, podle kterých byl drátěný plot mezi pozemky ve špatném stavu, tedy pro účely zadržení smečky takových psů buď nebyl vhodně zkonstruován, nebo v něm dokonce již před únikem psů byly díry. Není sporu o tom, že se psi na pozemek poškozeného dostali právě dírou v plotě, a jak je zřejmé z úředního záznamu Policie ČR, dokonce se i stejnou cestou na zavolání vrátili zpět. Žalobkyně sice argumentuje tím, že psi byli po jejím návratu z výstavy v hale, zároveň však uvádí, že postranní dveře, kterými psi z haly unikli, se téměř nepoužívají. Z její výpovědi, vyjádření ani žaloby přitom nevyplývá, že by kromě přítomnosti psů v hale po návratu z výstavy dne 22. 10. 2017 ověřila, že jsou i tyto inkriminované dveře zajištěny proti útěku psů. Žalobkyně tak postupovala nedbale, neboť s ohledem na svoji profesionalitu a erudici ohledně chovu psů typu husky zanedbala svou povinnost tím, že neučinila dané situaci přiměřená a dostatečná opatření proti úniku svých psů. Tím jednak zavinila jejich únik jako takový a jednak tento únik vyústil v ohrožení slepic poškozeného.
26. Pro takto popsany skutkový stav byly podle názoru soudu (v rozsahu uplatněných žalobních bodů) správními orgány zajištěny dostatečné důkazy, a to i po zvážení toho, že aby bylo možné o vině za přestupek týkající se úniku zvířete rozhodnout, je třeba se zabývat veřejnoprávní odpovědností, tedy prokázat zavinění ve vztahu k porušení povinnosti zabránit zvířeti v úniku (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 14. 8. 2014, č. j. 2 As 72/2014-43). Tato podmínka byla v předcházejícím správním řízení správními orgány splněna. S ohledem na formu zavinění (srov. níže) neměly správní

orgány povinnost zjišťovat, kdo inkriminovaný hřebík vytáhl, či dokonce s jakým úmyslem tak učinil. Všechny skutečnosti rozhodné pro závěr o vině žalobkyně za spáchání uvedených přestupků podle zákona na ochranu zvířat byly podle soudu postaveny na jisto a podklady pro vydání rozhodnutí shromážděné v průběhu předcházejícího správního řízení podle soudu o skutkovém stavu, který správní orgán I. stupně a žalovaný vzali za základ svého rozhodování, důvodné pochybnosti nevzbuzují.

27. Soud se rovněž ztotožnil s právní kvalifikací žalovaného. Pro závěr o spáchání přestupků podle § 27 odst. 1 písm. b) a odst. 2 písm. f) zákona na ochranu zvířat postačí zavinění z nedbalosti (srov. § 1 odst. 1 zákona na ochranu zvířat a § 15 odst. 1 zákona o odpovědnosti za přestupky). Nedbalost nevědomá znamená, že pachatel nevěděl, že svým jednáním může porušit nebo ohrozit zájem chráněný zákonem, ač to vzhledem k okolnostem a svým osobním poměrům vědět měl a mohl [§ 15 odst. 3 písm. b) zákona o odpovědnosti za přestupky]. S ohledem na výše uvedené úvahy lze závěr o spáchání přestupků ve formě nevědomé nedbalosti žalobkyni učinit.
28. Jednání žalobkyně, která jako chovatelka neučinila potřebná opatření proti úniku svých psů, což v příčinné souvislosti způsobilo jejich únik, naplňuje objektivní stránku přestupku z nedbalosti na úseku ochrany zvířat proti týrání podle § 27 odst. 2 písm. f) zákona na ochranu zvířat. Soud upozorňuje, že znakovou skutkovou podstatu tohoto přestupku není jednání, které lze kvalifikovat jako týrání zvířat, ale pouze jednání spočívající v neučinění opatření nezbytných pro zabránění úniku zvířat (srov. rozsudek Městského soudu v Praze ze dne 28. 11. 2012, č. j. 9 Ca 299/2009-31). Jak již bylo naznačeno výše, k naplnění skutkové podstaty přestupku podle § 27 odst. 2 písm. f) zákona na ochranu zvířat dojde již tím, že jeho pachatel neučiní přiměřená a dostatečná opatření proti úniku zvířat, a to bez ohledu na to, zda a případně jaký následek to nakonec způsobí.
29. Vzhledem k výše uvedenému nemohla žalobkyně v rozsahu uplatněných žalobních bodů zpochybnit ani závěr žalovaného o spáchání přestupku podle § 27 odst. 1 písm. b) zákona na ochranu zvířat, kterého se podle napadeného rozhodnutí a prvostupňového rozhodnutí dopustila v jednočinném souběhu s přestupkem podle § 27 odst. 2 písm. f) zákona na ochranu zvířat. Tato skutková podstata přestupku nezahrnuje způsobení konečného následku, kterým může být např. škoda na majetku nebo na zdraví (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 14. 8. 2014, č. j. 2 As 72/2014-43, nebo usnesení Nejvyššího soudu ze dne 14. 1. 2015, sp. zn. 8 Tdo 1509/2014). Proto v případě, kdy unikne zvíře, a při úniku zraní či usmrtí jiné zvíře, jako se to stalo v projednávané věci, nelze chovatele postihovat pouze za to, že nezabezpečil své zvíře proti úniku, ale je třeba vést takto nedbalého chovatele i k odpovědnosti za napadení druhého zvířete. Chovatel by proto měl být v takovýchto případech postižen podle několika ustanovení zákona na ochranu zvířat (srov. stanovisko Ministerstva zemědělství ze dne 14. 12. 2018, dostupné z http://eagri.cz/public/web/file/610696/_2018Napadeni_zvirete_z_viretem.pdf). Rozsah náležité opatrnosti, jejíž zachování je kritériem nedbalosti (srov. rozsudek Nejvyššího soudu ze dne 27. 6. 2012, sp. zn. 5 Tdo 540/2012), je dán § 13 odst. 1 zákona na ochranu zvířat stanovícím povinnost učinit opatření proti úniku zvířat. Mezi porušením § 13 odst. 1 zákona na ochranu zvířat žalobkyní a následkem přestupku podle § 27 odst. 1 písm. b) zákona na ochranu zvířat je podle soudu příčinná souvislost zachována, jelikož žalobkyni není vytýkáno to, že nezabránila jiné osobě vypustit její psy, ale to, že své psy vzhledem ke všem okolnostem případu zajistila natolik chatrným způsobem, že bylo jen otázkou náhody, zda a kdy uniknou. Vzhledem k výše uvedenému proto nemohla

žalobkyně zpochybnit ani závěr žalovaného o spáchání přestupku podle § 27 odst. 1 písm. b) zákona na ochranu zvířat, jestliže za daného skutkového stavu její psi zaútočili a usmrtili několik slepic poškozeného.

30. Jen pro úplnost soud dodává, že se ztotožňuje taktéž se závěry obou správních orgánů o tom, že počet útočících psů a počet zabitých slepic není pro vydání rozhodnutí v této věci nikterak relevantní. Stejně tak není důležité, jakým způsobem došlo k otevření dveří do haly, kde byly chováni psi, nýbrž to, že nedbalostním jednáním žalobkyně, která psy řádně nezabezpečila, došlo k jejich vniku na sousední pozemek. I druhá žalobní námitka je proto nedůvodná.

Závěr a rozhodnutí o nákladech řízení

31. S ohledem na to, že všechny žalobkyní uplatněné žalobní body byly shledány nedůvodnými, soud žalobu podle § 78 odst. 7 s. ř. s. zamítl.
32. O nákladech řízení účastníků soud rozhodl podle § 60 odst. 1 s. ř. s. Žalobkyně nemá právo na náhradu nákladů řízení, neboť nebyla procesně úspěšná. Procesně úspěšnému žalovanému žádné náklady nad rámec běžné úřední činnosti nevznikly.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližší následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze vygenerovat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

Praha 15. října 2020

Mgr. Ing. Petr Šuránek, v. r.
předseda senátu